

D ů v o d y:

Osmidenní lhůta k vyjádření o návrhu povinného na zrušení exekuce (§ 40 ex. ř.) nebyla příliš krátká a, nestačila-li stěžovateli, ježto prý musil dříve o tvrzeném zaplacení konati šetření, bylo na něm, by zakročil o prodloužení lhůty (§ 78 ex. ř., § 128 c. ř. s.). Vyjádření stěžovatele o nesouhlasu s návrhem teprve po uplynutí lhůty bylo opožděné a rekursní soud právem podle upozornění daného ve výzvě k vyjádření (§ 56 ex. ř.) vyhověl návrhu povinného a exekuci zrušil. Vyhovění návrhu nebylo na závadu, jak míní stěžovatel, že dlužník své tvrzení o zaplacení vymáhané pohledávky nijak nedoložil. Rekursnímu soudu stačilo, že se stěžovatel v dané mu lhůtě nevyjádřil a tudíž podle upozornění ve výzvě s návrhem souhlasil.

Čís. 11818.

Ustanovení § 528 c. ř. s. platí i v řízení o odmítnutí soudce ve sporu.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R I 499/32.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu na odmítnutí senátu ve sporu, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Dovolací rekurs s o u d p r v é stolice odmítl a rekursní soud toto odmítací usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Soud první stolice odmítl podle § 528 c. ř. s. dovolací rekurs žalobců proti potvrzujícímu usnesení rekursního soudu. Rekursní soud nevyhověl rekursu žalobců proti tomuto odmítnutí. Jejich dovolací rekurs jest nepřipustný podle téhož § 528 c. ř. s. Nesejde na tom, že jde o odmítnutí soudců ve sporu a že příslušné řízení (§§ 19 až 25 j. n.) není součástí sporu, neboť v souzeném případě dal žalobcům podnět k odmítnutí soudců zahájený spor civilní a předpis § 24 j. n. nemá ustanovení o opravných prostředcích, takže tu platí ustanovení civilního řádu soudního o rekursech (§ 514 a další), tudíž také předpis § 528 c. ř. s., nikoli předpisy o rekursu v řízení mimosporném, jak se stěžovatelé snaží doložit. Doslov § 528 c. ř. s. jest všeobecný a nečiní rozdílu, zda bylo před rozhodnutím projednáváno se stranami a zda jde o řízení, jež má ráz oficiosní (sr. rozhodnutí čis. 11.240 sb. n. s.). Nepřipustný dovolací rekurs musil býti odmítnut podle § 526 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 11819.

Mezitimmním určovacím návrhem (§ 236 c. ř. s.), by bylo zjištěno, »že se žalobci vyplácí zvláštní úplata za polní stráž«, jest se domáháno vpravdě jen zjištění určité skutkové okolnosti.

Mezitimní určovací návrh žalobců, jenž se nedomáhá ani zjištění nějakého práva žalobcova, ani právního poměru a nemá náležitosti určovacího návrhu, jest odmítnouti.

Není věcí soudu, by doslov mezitimního určovacího návrhu sám z úřadu upravil tak, by měl potřebnou zákonnou formu.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, Rv I 1952/30.)

Žalobce, policejní strážník žalované obce, domáhal se na ní, by byla uznána povinnou zaplatiti mu 1.500 Kč, a vznesl mezitimní určovací návrh, by bylo zjištěno: »že se žalobci vyplácí zvláštní úplata ročních 750 Kč za polní stráž«. **Procesní soud první stolice** vyhověl žalobě i mezitimnímu určovacímu návrhu. **Odvolací soud** vyhověl částečně odvolání žalované obce a zamítl mezitimní žalobcův určovací návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání, ale opravil výrok odvolacího soudu v ten smysl, že se žalobcův mezitimní určovací návrh odmítá.

D ů v o d y:

Žalobce napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu jen, pokud jím byl změněn rozsudek prvního soudu a určovací návrh zamítnut, a výslovně zdůrazňuje, že se ho citelněji dotýká útratový výrok odvolacího soudu, než výrok o určovacím návrhu, že si je však vědom, že rozhodnutí o útratách nelze o sobě napadati, a že proto napadá výroky oba v jejich souvislosti. Než k obšírným dovolacím vývodům, pokud se týkají určovacího návrhu, jest předem připomenouti, že jsou v rozporu s předpisem § 506 c. ř. s., podle něhož jest dovolací důvod právní mylnosti (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), vyložiti bez rozvláčnosti, a jest dále zdůrazniti, že se žalovaná obec ohradila již v řízení v první stolici proti připuštění určovacího návrhu, — i když mu právě nevytýkala, že a v čem jest pochybený — o čemž plný důkaz podle § 215 c. ř. s. podává protokol ze dne 31. října 1928, právě tak, jako o formulování určovacího návrhu žalobcem, kterémuž protokolu žalobce neodporoval (§ 212 c. ř. s.), a proto marně vytýká v dovolání soudu první stolice, že jeho návrh nebyl zvlášť šťastně stylisován a že není úplný. Dovolání se snaží zkresliti skutečný stav věci, doličujíc, že prý určovací návrh zněl vlastně na zjištění, že žalobci přísluší zvláštní úplata za obstarávání polní stráže ročně 750 Kč — tedy na zjištění žalobcova práva, — ježto podle § 215 c. ř. s. jest protokolem ze dne 31. října 1928 prokázáno, že určovací návrh byl učiněn tak, jak jest ve výroku rozsudku prvního soudu, totiž by se zjistilo, že se žalobci vyplácí zvláštní úplata ročních 750 Kč za polní stráž, a nikoli, že mu přísluší právo (nárok) na tento plat bez časového omezení. Návrh určovací, tak jak byl učiněn, domáhal se vpravdě jen zjištění určité skutkové okolnosti, která ve sporu musela býti stejně zjišťována, jsouc závažná pro rozhodnutí o nároku v prvním odstavci

rozsudku prvního soudu přiřčeném, avšak zjištění této skutečnosti o sobě nebylo způsobilým předmětem pro samostatný návrh určovací. Zamítl-li tedy odvolací soud určovací návrh, jako zákonu neodpovídající, ježto se nedomáhal ani zjištění nějakého práva žalobcova, ani právního poměru (§ 236 c. ř. s.) a ježto neměl náležitostí určovacího návrhu, tedy pro jeho formální nepřijatelnost, neposoudil věc s právního hlediska mylně, třeba správně měl určovací návrh usnesením odmítnouti. Než to nemůže dovolateli prospěti, poněvadž i dovolací soud schvaluje názor, že určovací návrh tak, jak byl žalobcem učiněn, nemá povahu mezitímního určovacího návrhu a nemohlo mu v tomto doslovu býti vyhověno, i když nelze souhlasiti s odvolacím soudem, pokud v něm spatřoval návrh na plnění. Dovolací vývody, že napadený rozsudek uznal určovací návrh žalobcův věcně za důvodný a jen jeho formu neschválil, odporují spisům. Podle § 226 c. ř. s. má žaloba obsahovati mimo jiné i určitý žalobní návrh a soudy nesmějí jej měniti a přiřknouti něco jiného, než bylo žádáno (§ 405 čr.); podobně jest tomu i při mezitímním návrhu určovacím podle § 236 c. ř. s., o němž se také rozhoduje v rozsudkovém nálezu. Dovolání mylně doličuje, že prý bylo věcí nižších soudů, by doslov určovacího návrhu samy z úřadu upravily a, co tam nepatří, vymítily, a marně se dožaduje též na dovolacím soudu, by určovací návrh upravil tak, by měl potřebnou formu zákonnou, totiž »ž e ž a l o b c i p ř í s l u š í p r á v o«, by mu za obstarávání polní stráže byla žalovanou obcí placena zvláštní odměna 750 Kč ročně. To by již nebyla stylistická úprava, nýbrž věcná změna, k níž soud není oprávněn.

Čís. 11820.

Byla-li povinná strana odsouzena zaplatiti vymáhající straně určitou částku i s útratami sporu proti současnému vrácení určité věci, jest i odsouzení povinné strany k náhradě útrat závislé na vzájemném plnění vymáhající strany.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R II 151/32.)

Soud první stolice povolil exekuci na movitosti k vydobytí kupní ceny a k vydobytí útrat sporu. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka potud, že povolil exekuci jen proti tomu, že vymáhající věřitel současně vrátí dlužníku motocykl určité značky. Důvody: Podle exekučních titulů byla rekurentka odsouzena k zaplacení 13.260 Kč s přísl. proti současnému vrácení motocyklu. Jde tu tedy o případ § 8 ex. ř., kde plnění se má státi z ruky do ruky. Podle předpisu tohoto paragrafu není sice, jak mylně za to má rekurentka, zapotřebí, by vymáhající věřitel prokázal, že vzájemné plnění již bylo vykonáno nebo alespoň zajištěno a nelze mu ani uložit složení jistoty. Než podle § 54 čís. 3 ex. ř. bylo povinností vymáhajícího věřitele, by již v exekučním návrhu uvedl, že plnění se má díti z ruky do ruky a že tudíž exekuce provedena býti má podle předpisu § 25, druhý odstavec, poslední věta